

Vergeten

Roman

JOSÉ VRIENS

VERGETEN

José Vriens

Vergeten

Uitgeverij Zomer & Keuning

Recent verschenen van deze auteur bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Gestolen tijd

Nooit meer

Chinagirl

ISBN 9789401904476
ISBN e-book 9789401904483
NUR 340

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.josevriens.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

I

‘Jij ziet eruit alsof je zojuist de jackpot hebt gewonnen. Heb je opslag gekregen van de baas?’ Merel zette de twee glazen witte wijn die ze voor hen had gehaald, op de statafel.

‘Heb je hem gezien?’ Silvie wees met een knik van haar hoofd in de richting van een man. Lang, zeker een meter negentig, kort, donker haar met een lichte slag erin, brede schouders en smalle heupen. Hij was niet bijzonder aantrekkelijk, maar toch had hij iets waardoor je twee keer naar hem moest kijken. Zij in ieder geval wel.

‘Vincent Bosch,’ wist Merel. ‘Hij werkt op de vijfde verdieping.’

‘Ik weet het,’ verzuchtte Silvie. ‘We hebben daarnet even met elkaar gepraat. Nou ja, praten kun je het niet echt noemen. We stonden naast elkaar bij het buffet. Hij vroeg wat ik van de zalmzalade vond.’

‘Interessant gesprek. Dat gaat nog eens ergens over. Je weet toch wel dat hij weduwnaar is en twee kinderen heeft?’

‘Nee, dat wist ik niet. Is dat zo?’ Silvie richtte haar aandacht nu op haar collega. ‘Wat weet je nog meer van hem? Heeft hij een vriendin? Hij draagt geen ring.’

‘Geen vriendin, wel een gehad, maar die is door de kinderen de deur uit gepest.’

Silvie keek haar verbaasd aan. ‘Dat meen je niet! Dat doe je toch niet? Als je van elkaar houdt, lukt het die kinderen echt niet om een relatie stuk te maken. Dan ga je er toch voor om het te laten slagen?’

‘Neem maar van mij aan dat het zo is gegaan. Hij heeft er uitgebreid over gepraat met collega’s. Die kinderen is het gelukt om de relatie van hun vader te verzieken. Je bent gewaarschuwd, weet waar je aan begint.’

Waar Merel haar informatie vandaan had, wist Silvie niet, maar haar collega leek altijd alles van iedereen te weten. Ze knikte maar wat en nipte van haar wijn. Dit was niet hetgeen ze had willen weten van Vincent.

Kinderen. Dat betekende complicaties. Hij was niet gescheiden maar weduwnaar. Een man met kinderen had je nooit voor jezelf alleen. Je kreeg er meteen een gezin bij. Hoe ging dat in zijn werk met een weduwnaar? Was de familie van zijn overleden vrouw nog

in beeld? Vast wel.

Moest je als zijn vriendin voldoen aan allerlei onmogelijke ideaalbeelden die de rest van de familie had? Werd je vergeleken met de overleden vrouw? En die kinderen zouden vast ook eisen stellen. Hadden ze echt een vriendin weggepest zoals Merel beweerde?

Een gescheiden man was vaak weekendvader, daar was natuurlijk geen sprake van als hij weduwnaar was.

Het was beslist geen goed idee om iets met een weduwnaar te beginnen. Ze was niet op zoek naar zo'n soort man. Eigenlijk was ze helemaal niet op zoek naar een man. Wel jammer, hij zag er echt leuk uit, maar op dit soort complicaties zat ze niet te wachten.

Silvie stootte een lachje uit waardoor Merel haar even bevreemd aankeek. Waar zat ze eigenlijk met haar gedachten? Alsof hij in haar geïnteresseerd was. Die paar minuten dat ze naast elkaar hadden gestaan en een paar woorden hadden gewisseld...

Merel stootte haar aan en gebaarde met haar hoofd. 'Hij kijkt naar je. Niet meteen omdraaien, maar volgens mij komt hij hierheen.'

Natuurlijk draaide Silvie haar hoofd wel in zijn richting. En inderdaad: Vincent kwam met een lachje op zijn gezicht hun kant uit, zijn ogen waren op haar gericht. Ze voelde dat ze rood werd en nam vlug een slokje van haar wijn om zichzelf een houding te geven.

'Hoi, jij bent toch Silvie?' begon Vincent. 'Sorry, ik wist je naam niet en heb het aan een collega gevraagd.'

'Ja...'

'Op welke afdeling werk je?'

'Verkoop, en jij?' Had hij dat daarnet niet verteld? Ze kon het zich niet herinneren, alleen dat hij werkzaam was op de vijfde verdieping.

'Ontwikkeling. Vandaar dat we elkaar nog niet eerder hebben gezien. In ieder geval niet vaak, anders had ik dat vast nog wel geweten. Daarnet heb ik me niet fatsoenlijk aan je voorgesteld. Zullen we het nog een keer dunnetjes overdoen?' Hij stak zijn hand naar haar uit. 'Vincent Bosch, leuk je te leren kennen.'

'Silvie van Rhoon.' Lange, slanke vingers omvatten haar hand warm. Die warmte leek door te vloeien naar de rest van haar lichaam. Silvie grijnsde naar Vincent, maar stopte daar net zo snel

weer mee toen ze beseftte dat het er vast dom uit moest zien.

‘Ik ga even naar Lydia,’ begon Merel, ‘ze staat daar zo zielig alleen. We zien elkaar straks wel weer.’

‘Oké, tot later.’ Silvie keek haar collega na en glimlachte daarna weer naar Vincent. Wat moest ze tegen hem zeggen? Hoe gaat het met je kinderen? Of over het werk praten? Was dat niet ongelofelijk stom? Niemand wilde toch op een kerstborrel aan het werk herinnerd worden?

Vincent nam het voortouw. ‘Je denkt vaak dat je iedereen wel kent als je al een aantal jaar bij hetzelfde bedrijf werkt, maar op zo’n kerstborrel kom ik toch iedere keer weer nieuwe gezichten tegen. Werk je hier nog niet zo lang?’

Oké, wel over het werk. Een veilig onderwerp in ieder geval, waarover ze genoeg wist. Was ze echt zo onopvallend? Zij had Vincent wel een paar keer eerder gezien maar niet eerder had hij zo veel indruk op haar gemaakt of hadden ze contact met elkaar gehad.

Natuurlijk had ze tot voor kort geen aandacht voor andere mannen gehad. Nog maar een halfjaar geleden had ze immers een man gehad om zich op te concentreren. Dat die man besloten had alleen verder te gaan – nou ja, niet echt alleen maar met een vriendin van hen beiden – had haar al haar energie gekost. Nu pas had ze het gevoel dat ze weer een beetje mens werd en minder een robot die aan het werk moest blijven om te overleven.

‘Ik werk hier lang genoeg om de meeste mensen te kennen. Het is inmiddels alweer vier jaar geleden dat ik hier begon. En jij?’

‘Twaalf jaar, nog even en ik heb een jubileum te vieren.’ Hij grijsde naar haar. ‘Wat klinkt dat lang, hè? Ben ik echt al zo oud?’

Retorische vraag, niet op antwoorden, Sil. Het beamen was misschien beledigend, het ontkennen een compliment. Ze glimlachte naar hem. Hij zag er helemaal niet oud uit, zeker niet als een bijna-veertiger, hoewel hij dat wel moest zijn.

‘Dus jij werkt op Ontwikkeling. Wat ontwikkel je zoal?’

‘Daarmee wil ik je niet lastigvallen. Al die bedrijfsgeheimen.’ Hij trok veelbetekenend zijn wenkbrauwen op. ‘Vertel liever iets over jezelf. Je werkt al vier jaar bij Baarlo Technologie, vertelde je. Waar woon je? Hier in de stad?’

Silvie knikte. ‘Sinds een jaar of vier. We... mijn ex en ik, zijn

hierheen verhuisd voor zijn werk. Zo ben ik bij Baarlo terechtgekomen. Daarvoor heb ik in Alkmaar gewoond. En jij, heb jij altijd in Apeldoorn gewoond?' Ze had niets over haar ex-man willen zeggen, het was eruit gefloept voordat ze het tegen had kunnen houden. Hopelijk vroeg Vincent er verder niet naar. Niet dat ze er een geheim van wilde maken dat ze gescheiden was, het merendeel van haar collega's was ervan op de hoogte. Het liefst praatte ze niet over Stephan, dat was een hoofdstuk dat ze maar al te graag wilde vergeten en dat wat haar betreft afgesloten was.

Vincent kwam er niet op terug, alsof hij begreep dat ze daar niet over wilde praten. Hij vertelde waar hij woonde. Dat bleek niet eens zo heel ver bij haar vandaan te zijn. Toch had Silvie hem, buiten het bedrijfspan, nog nooit eerder gezien.

Zonder aarzeling vertelde hij dat hij weduwnaar was. 'Mijn vrouw is drie jaar geleden overleden, maar ik kan wel zeggen dat de meiden en ik er aardig bovenuit zijn gekrabbeld.'

'De meiden zijn je kinderen? Hoe oud zijn ze?'

'Marije is dertien en Veronie twaalf.'

Zo oud al? Pubers. Een lastige leeftijd. Meiden trokken hun eigen plan en konden heel gemeen tegen elkaar zijn. Daar kon zij over meepraten. Zou hij dit soort informatie altijd direct vertellen? Misschien wel zo verstandig, zo kwam je in ieder geval niet voor verrassingen te staan.

'Ze zitten nu beiden op het voortgezet onderwijs, op de havo.'

'Slimme meiden.'

'Dat zijn ze zeker. En jij? Getrouwd, kinderen? Je had het over je ex. Ben je gescheiden?'

'Dat klopt. We zijn een halfjaar geleden uit elkaar gegaan. Sinds drie maanden ben ik officieel een gescheiden vrouw. Mijn ex vond niet genoeg uitdaging meer in ons huwelijk, zo formuleerde hij het. Een maand na zijn vertrek bleek hij een relatie te hebben met een vriendin van ons. Dat was zijn nieuwe uitdaging.' Silvie haalde haar schouders in een onverschillig gebaar op. Het deed haar ook niet zo heel veel meer erover te praten. De verontwaardiging en woede over zijn minne streek hadden het verdriet verdrongen.

'Heb je er nog veel verdriet van? Het lijkt me niet niks om op die manier je partner te verliezen. Het overlijden van Guusje kwam niet

plotseling, ze overleed aan de gevolgen van borstkanker. We hebben de tijd gekregen om afscheid te nemen en ons erop voor te bereiden, voor zover dat überhaupt mogelijk is. Een scheiding is toch ook een vorm van een rouwproces. Je komt net zo goed alleen te staan, maar jij kunt je ex ieder moment overal tegenkomen. Dat lijkt me niet eenvoudig om je er dan overheen te zetten.'

'Daar heb je wel gelijk in. Het doet me niet zo veel meer. Misschien was de liefde tussen ons inderdaad uitgeblust, wie zal het zeggen. Hoe is het jou gelukt om verder te gaan na het overlijden van je vrouw? Je stond toch opeens overal alleen voor met twee jonge kinderen,' stuurde ze het gesprek weer in zijn richting.

'Mijn ouders en de ouders van Guusje hebben me heel erg goed geholpen met de meiden. Zonder hen had ik het echt niet gered.'

Dat begreep Silvie wel.

'Zullen we een vrolijker gespreksonderwerp zoeken? Ik vind het niet prettig om op een gezellig feest over zo'n zwaar onderwerp te praten,' stelde Vincent voor. 'Doe je aan sport? Heb je hobby's? Van wat voor soort films houd je?'

Silvie lachte opgelucht. 'Alles waar romantiek in voorkomt.'

Veel later die avond kwam Merel terug om te zeggen dat ze naar huis wilde gaan. 'Rijd je met mij mee terug?'

Silvie aarzelde. Ze waren samen naar het feest gekomen. Kevin, de man van Merel, had hen gebracht met de auto, dan zou het lullig zijn om nu niet met Merel naar huis te gaan.

'Ik heb Kevin al gebeld, hij zal met een minuut of tien hier zijn om ons te halen,' ging Merel verder. 'Of wil je nog blijven?' Ze keek daarbij naar Vincent.

'Nee, het is mooi geweest voor vanavond,' besloot Silvie. Het was een leuke avond geworden, mede dankzij het gezelschap van Vincent, maar om nu meteen aanspraak op hem te maken, dat ging haar een beetje te snel. Bovendien had ze besloten zich niet te snel in een nieuwe relatie te storten. Al helemaal niet met een man met een behoorlijke rugzak.

'Ik wil je best naar huis brengen als je nog wat langer wilt blijven. We wonen immers vlak bij elkaar in de buurt. Voor mij is het geen enkele moeite.' Hij keek haar met een hoopvolle blik aan.

‘Dat is aardig van je, bedankt, maar ik rijd met Merel mee, dat was nu eenmaal zo afgesproken.’

‘Prima, hoor,’ knikte Vincent. ‘Fijne feestdagen dan maar en tot volgend jaar.’

‘Dank je. Kijk uit met het afsteken van vuurwerk. Of doe je dat niet?’

‘Mij niet gezien. Ik kijk er liever naar,’ gaf hij toe.

‘Groot gelijk. Ik ben ook liever toeschouwer. Misschien zien we elkaar in het nieuwe jaar wel weer.’ Op dit moment vond Silvie het bijna jammer dat er geen nieuwjaarsreceptie werd gehouden op het bedrijf. ‘Fijne dagen en een leuke jaarwisseling.’ Silvie liep met Merel mee naar de garderobe om hun jassen te halen.

‘Verstoorde ik een beginnende romance?’ vroeg Merel nieuwsgierig.

‘Doe niet zo raar. Daar ben ik echt niet op uit, hoor. We hebben gewoon gezellig met elkaar staan kletsen. Hij woont bij mij in de buurt.’

‘Dat heb ik gehoord. Je had zijn aanbod best aan kunnen nemen.’

Silvie keek haar collega en vriendin verontwaardigd aan. ‘Zegt ze nu! Ik weet zeker dat ik morgen een hoop commentaar van je had gekregen als ik ja had gezegd.’

‘Natuurlijk niet. Ga terug naar binnen als je je liever door hem thuis laat brengen.’ Merel bleef staan. ‘Ik zou het wel weten. Volgens mij sprongen er vonken over.’

‘Houd nou maar op. Dat gebeurde echt niet! Voor mij hoeft het ook niet, als je dat maar weet. Ik rijd gewoon met jou en Kevin mee.’

‘Best, je moet het zelf weten.’ Merel liep weer verder en zocht haar jas op in de garderobe.

Silvie volgde aarzelend. Zou ze het doen? Nu nog teruggaan zou echt raar zijn. Wat zou hij dan van haar denken? Nee hoor, het was goed zo. Het was een leuke avond geweest, misschien zagen ze elkaar binnenkort wel weer een keer. Of niet, dat was haar om het even.

Die nacht wilde de slaap maar niet komen. Een teveel aan drank en malende gedachten waren daar schuldig aan. Vincent had wel ver-

teld dat hij sinds het overlijden van zijn vrouw een paar keer een vriendin had gehad. Echter nooit voor lang. De reden voor die korte relaties had hij niet gegeven, maar de woorden van Merel – dat zijn dochters zijn vriendinnen hadden weggepest – was ze nog niet vergeten.

Die meisjes waren twaalf en dertien jaar oud. Pubers, tieners met een eigen mening en eigen ideeën over wat goed was voor hen en hun vader. Het zou beslist niet meevallen om het gezin van een overleden vrouw over te nemen. Die meisjes waren oud genoeg geweest om zich nog precies te herinneren hoe hun moeder het eten maakte, hun jassen aandeed, hen uitzwaaide en voor hen zorgde. Hoe ze hun voorlas en hen naar bed bracht. Hoe ze al die dingen deed die moeders met hun dochters deden.

Silvie had geen broers of zussen. Zij was tot haar zevende jaar altijd alleen geweest met haar moeder, een vader had ze niet gehad. Juist daarom wist zij nog precies hoe het was geweest vóór de tijd dat Martijn van Rhoon in beeld was gekomen. Zij herinnerde zich weer haar angst dat Martijn de band tussen haar en haar moeder zou verstoren. Dat haar moeder geen aandacht meer zou hebben voor haar eigen kind.

Vreselijk jaloers was ze geweest op die man die haar moeder inpikte. Maar na verloop van tijd was ze erachter gekomen dat die nieuwe man er niet alleen voor haar moeder was, maar ook voor haar. In het begin was het zeker niet gemakkelijk geweest voor Martijn, maar hij had doorgezet met veel geduld en liefde.

Anneloes Dam trouwde op haar zesentwintigste met Martijn van Rhoon. Hij adopteerde Silvie als zijn dochter. Martijn was voor haar de vader geworden die ze voorheen niet had gehad. Een betere en lievere vader had ze zich niet kunnen wensen. Helaas werden er geen andere kinderen meer geboren, tot groot verdriet van haar moeder en haar stiefvader.

Silvie had het wel best gevonden. Zo hoefde ze de twee liefste mensen in haar leven niet te delen met anderen. Pas veel later begreep ze hoe egoïstisch die gedachten toen waren geweest.

Zouden de dochters van Vincent ook zo denken? Dat ze hun vader niet wilden delen met een vreemde vrouw? Bang ook hem kwijt te raken, niet aan de dood maar aan een andere vrouw?

Het hielp niet om in gedachten te herhalen dat ze hem vast niet meer zou zien, dat hij misschien helemaal niets in haar zag en dat zij ook niet zat te wachten op een ingewikkelde relatie. Hoe moeilijk kon je het jezelf maken? Een relatie op het werk met een weduwnaar met kinderen nog wel. Dat was toch vragen om problemen?

Was ze er eigenlijk wel aan toe om opnieuw een relatie aan te gaan met een man, vroeg Silvie zich af in die nachtelijke uurtjes. Kon ze mannen nog wel vertrouwen? Van Stephan had ze ook gedacht dat het voor eeuwig zou zijn, dat hij haar trouw was. Dat ze samen iets moois hadden en over een poos een gezinnetje gingen beginnen. Het was hard aangekomen toen hij wilde scheiden omdat hij geen uitdaging meer vond in hun huwelijk.

‘Moet een huwelijk je dan uitdagen?’ had zij geroepen. Het was toch geen wedstrijd? Wat verwachtte hij dan van het huwelijk? Zij vond het helemaal niet saai. Silvie had het druk gehad met naast haar baan de zorg voor het huishouden. Tijd om zich af te vragen of ze overal wel voldoende uitdaging in vond, had ze niet eens gehad. Het overgrote deel van de huishoudelijke taken kwam op haar schouders neer. De keren dat Stephan iets in huis deed, waren op één hand te tellen. Dat had ze hem dan ook gezegd.

Het was op een knallende ruzie uitgelopen. Hij was het huis uit gestormd en zij had ten einde raad naar Merel gebeld. Stephan was nog één keer teruggekomen, alleen om een tas met kleding en wat spullen te halen. Hij ging wel bij een vriend slapen.

Merel had op dat moment al gezegd dat hij vast een ander had, al had Silvie het niet willen geloven. Stephan zei immers zelf dat er geen andere vrouw in het spel was. Dat die ‘vriend’ bij wie hij logeerde een vriendin van hen bleek te zijn, was nog veel harder aangekomen.

Het stak nog altijd dat juist die vriendin haar man van Silvie had afgepikt. Dat zij, Silvie, al die tijd niets in de gaten had gehad. Er waren ook geen tekenen geweest – niet voor zover zij had gemerkt – dat het niet goed zat tussen haar en Stephan. Zomaar out of the blue had hij aangekondigd dat hij niet langer met haar verder wilde.

Met een diepe zucht stond ze op en ze ging naar de badkamer om wat water te drinken. Als ze ooit weer iets met een man wilde beginnen, moest ze hem ten volle kunnen vertrouwen. Maar hoe wist je

dat iemand te vertrouwen was? Kon je de zekerheid krijgen dat je niet bedrogen werd door degene van wie je hield?

Nee, natuurlijk kreeg je die zekerheid niet, had ze zelf ervaren. Zij had voor Stephan door het vuur willen gaan en durven zweren dat hij haar nooit zou bedriegen, en toch had hij dat gedaan. Het was een gok. Altijd.

Het hele leven was een gok. Je wist nooit van tevoren of een bepaalde keuze goed of slecht zou uitpakken. Vincent had ook niet geweten dat hij zijn vrouw zo snel al zou kwijtraken aan de dood. Je kreeg geen garantie op geluk, noch op het huwelijk. Je kon eraan werken je huwelijk te laten slagen en gelukkig met elkaar te zijn – geven en nemen, een heel leven lang – maar als de ander dat niet wilde, wat had je dan voor opties?

De een hard-to-get, de ander saai. Welke man past beter bij haar?

Silvie leert kort na elkaar twee leuke mannen kennen. Bij de kerstborrel op haar werk klikt het met collega Vincent; met oud en nieuw ontmoet ze kunstenaar Carl. Met Carl gaat het razendsnel: al tijdens de kerstvakantie verdiept hun relatie zich van aantrekkingskracht naar verliefdheid. Als Silvie weer op haar werk komt, laat ze Vincent om die reden links liggen. Maar misschien is ze iets te snel geweest met haar keuze, ontdekt ze: Carl blijkt erg laks met afspraken en gaat vooral op in zijn kunstenaarschap. Vincent daarentegen mag dan saai zijn, hij helpt Silvie wél om haar biologische vader te vinden. Gaat ze voor het vuur of voor de toewijding?

José Vriens schrijft vlotte verhalen vol spanning en romantiek, die talloze lezers aanspreken. Van die boeken die heerlijk weggelezen tot de laatste bladzijde, waarna je ze met een voldane zucht dichtslaait!

Z&K

ISBN 978 94 0190 447 6 NUR 344

9 789401 904476

www.zomerenkeuning.nl